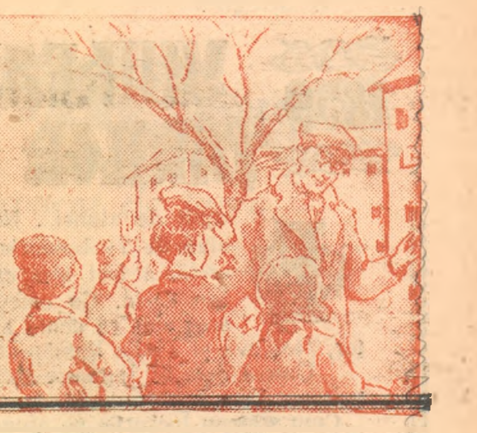
Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin, înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 7 (259) ☆ Sâmbătă 23 Ian. 1954 ☆ 4pag., 15 bani

Cum învățăm?

In clasa a VI-a B dela Liceul de băieți din Tg. Jiu sunt 29 de elevi. Și deși sunt în aceeaș clasă, în acelaș detașament, au aceleași manuale, participă cu toții la aceleași ore, totuși ei au note diferite. De ce? Pentrucă fiecare învață altfel.

Unii sunt atenți în timpul explicațiilor. Spre casă ei pornesc cu lecțiile înțelese din ore. Alții însă nu urmăresc cele spuse de tovarășul profesor. Sunt și elevi care se duc la schi, patinaj atunci când ar trebui să-și pregătească temele. Când vin la școală copiază temele dela „prieteni". La răspuns așteaptă să șoptească cineva din bancă. Unii elevi știu să-și împartă just timpul. Pe lângă timpul necesar pentru învățătură, ei găsesc și ore pentru distracție...

Dar mai bine să vă povestim cum invață ei.

Atenție la ore

„Verbele la modul imperativ, la numărul singular primesc terminația „и" „й" sau „ь" iar la plural terminația „те", explica tovarășul profesor de Limba rusă. La verbele reflexive se adaugă și terminații ca „ся" sau „сь"..

Elevii ascultau cu atenție, notau în caietele lor tot ce se scria pe tablă. Numai gândurile lui Băloi Traian sburau departe, la derdeluș, la schi, la patinaj. El nu era atent la explicarea lecției noi.

In zilele acestea tovarășul profesor l-a ascultat la Rusă, dar el n'a știut nimic. De ce? Doar a avut manual și a învățat acasă. Așa este, însă pregătirea lecției noi începe încă din ora în care se predă. Băloi n'a înțeles în oră cum se formează modul imperativ. Acasă degeaba s'a căznit singur căci tot n'a putut să înțeleagă.

Dece a primit nota 2

— Cum se poate Titule—l-au întrebat colegii pe Suliman — tu care ești atât de bun la Matematică, să ai 2 la Naturale?

Vă povestesc cum s'a întâmplat. Incă din primele zile de școală, când el își pregătea lecțiile, se'ntreba: „Ce am de învățat pentru mâine? Matematică, Științe Naturale și încă alte obiecte. Matematica? E obiect principal și greu; trebue să mă pregătesc bine. Naturale? E fleac! Citesc odată și înțeleg".

A învățat la Matematică, apoi a plecat la joacă. Când și-a adus aminte de lecția de Naturale era târziu. A luat cartea, a răsfoit-o zicându-și „Asta știu, asta știu". Azi așa, mâine așa și iată că la sfârșitul pătrarului s'a pomenit cu nota 2 la acest obiect „ușor".

Stăpânul zilei sale

Acasă, lângă măsuța de lucru a școlarului Sulea Daniel stă afișat orarul. Alături de acesta se află programul zilei. Vă spun și vouă cum a împărțit el timpul. Până la orele 7.30 se spală, ia dejunul. După aceasta revizuește notițele. Dela 8 și până la 9 dă ajutor părinților: aduce pâinea, cară lemne în bucătărie sau face altceva. Dela 9 la 10 scrie temele, apoi învață până la 12. După masă e la școală, iar după ore pleacă la prieteni citește cărți sau vizionează filme. Dacă cineva crede că el uită vreodată de planul său se înșeală. El îl respectă întocmai căci a văzut că dacă muncește după un plan atunci poate să termine la timp lecțiile, poate să invețe bine și să aprofundeze fiecare lecție în parte.

Oare acesta este ajutor tovărășesc?

— Anițescu, arată-mi! Nicule nu vrei să mă ajuți? — s'auzea în spatele lui Nicu glasul lui Ciulei Gheorghe.

Asta s'a întâmplat pe la sfârșitul pătrarului al II-lea în ora în care ei au dat lucrare scrisă la Geografie. Ciulei îl îndemna pe Nicu să-i dea voie să copieze de la el. Dar el n'a vrut.

— Și să mai spui că-mi ești prieten! — s'auzi din nou, dar de data asta foarte supărat.

Gheorghe a luat la lucrarea de control o notă rea. Dacă n'a învățat!... Insă nu numai el e vinovat. Iată dece. Ori de câte ori s'a întâmplat ca să nu înțeleagă ceva, în loc ca Nicu să-l ajute prietenește el i-a dat caietul să copieze. Ce să-i mai explice, ca după îndrumările sale Ciulei să-și facă singur temele acasă? E mult mai ușor să-i întinzi caietul cu tema rezolvată. Ciulei s'a obișnuit cu acest procedeu și n'a mai învățat. De aceea s'a întâmplat ca atunci când Anițescu nu l-a lăsat să copieze să nu știe lecția. Spuneți acum dacă el i-a fost prieten adevărat și dacă și-a ajutat tovărășește colegul?

Secretul notei 5

Băieții de multe ori spun: „Cureleanu a luat din nou un 5". Și mulți se miră cum de reușește el să capete această notă? Să fie un secret? Nu. In primul rând, în oră e atent, notează ideile principale. In felul acesta înțelege lecția încă din clasă. Dar nu se mulțumește numai cu atât. Acasă își pregătește temeinic temele pentru a doua zi. Recitește notițele, citește lecția din carte, controlează dacă în notițe n'a făcut vreo greșală. După ce crede că știe lecția încearcă să-și povestească lui însuși. Numai dacă se simte pe deplin stăpân pe această lecție se apucă de alta. Iată cum învață de exemplu la Matematică. In primul rând se străduește să înțeleagă bine, apoi începe să facă exerciții. Incearcă să lege și cu celelalte materii. Ori de câte ori găsește câte o problemă de Fizică o rezolvă. In general caută să aplice în practică cele învățate. La Gramatică, deasemeni face multe exerciții de analiză sintactică și morfologică.

★

V'am povestit cum învață elevii din clasa a VI-a B. Am dori ca și voi să ne povestiți despre felul cum învățați, cum luați notițe, cum vă pregătiți temele acasă, cum vă complectați cunoștințele căpătate în clasă și cum ajutați pe elevii rămași în urmă la învățătură.

Rozalia SÖREG

EUGENIA *îngrijește o vițelușă*

Eugenia s'a pregătit de treabă, întocmai cum băgase de seamă că fac zootehnicianul și îngrijitorii vițelor colectivei. Și-a luat adică un caiet în care a scris tot ce trebue să știe un crescător de animale: de câtă hrană are nevoie un vițel abia născut, când îi ies dinții etc. Apoi Eugenia a luat în grija sa o vițelușă mică, cu botul umed și ochii blânzi, o vițelușă a gospodăriei agricole colective din comună.

In caiet și-a notat greutatea, înălțimea și tot ce o interesa în legătură cu mica vietate pe care dorea s'o ocrotească.

— Ai grijă, i-a spus zootehnicianul, vițelușa trebue să crească, nu-i glumă! Nu merge așa: azi să-i dai de mâncare și mâine să uiți. Trebue să te ții de treabă!

Eugenia a ascultat vorbele zootehnicianului pentrucă știa că are dreptate.

...N'a trecut multă vreme de când, ca și alți prieteni de-ai ei, Eugenia Dendeanu din detașamentul nr. 1 a luat în grijă o vițelușă. I-a dat de mâncare cu rost, i-a curățat grajdul totdeauna la vreme. Curând a scris în caietelul ei: după prima zi de îngrijire, vițelușa a rămas neschimbată în greutate. Ziua următoare însă a avut cu 500 gr. mai mult.

Maria CLAICI
instructoare superioară unit. 4
com. Cristian, raionul Stalin

LA CRESCĂTORIA DE PĂSĂRI

Mai mare plăcerea să privești mulțimea de păsări care se întrec în a ciuguli boabele aruncate de îngrijitoare! La Gospodăria Agricolă de Stat-Aradul Nou, regiunea Arad, se cresc sute de găini de rasă, pentru ouă și carne.

1859 UNIREA MOLDOVEI ȘI ȚĂRILOR ROMÂNEȘTI 1954

E mult de atunci... Nouă zeci și cinci de ani se împlinesc în ziua de 24 Ianuarie de când la București, într'o ședință secretă, a fost ales ca domn al Țărilor Românești, Alexandru Ion Cuza. Cu câteva zile înainte, Alexandru Ion Cuza fusese ales ca domn al Moldovei și astfel, având acelaș domnitor, Moldova și Țările Românești s'au unit într'un singur stat.

Unirea dela 24 Ianuarie 1859 a avut o mare însemnătate pentru dezvoltarea țării noastre.

Cum stăteau lucrurile pe atunci? Forțele principale ale boierimii și jugul otoman împiedicau dezvoltarea fabricilor, a comerțului, a băncilor. Ca să poată învinge această piedică și să ajungă la câștiguri cât mai mari burghezia (industriașii, negustorii, bancherii) a luptat pentru unirea Moldovei și Țărilor Românești. Dar fără de popor, fără lupta și energia lui, Unirea nu s'ar fi putut face.

In povestirea despre Moș Ion Roată și Unirea, Ion Creangă a zugrăvit adevărul că Unirea dela 1859 e rezultatul luptei poporului, dar foloasele ei le-au tras atunci clasele exploatatoare.

Moș Ion Roată și Unirea

de ION CREANGĂ

La 1857, pe când se fierbea Unirea în Iași, boierii moldoveni liberali, ca de alde Costache Hurmuzachi, M. Kogălniceanu și alții, au găsit cu cale să cheme la Adunare și câțiva țărani fruntași, câte unul din fiecare județ, spre a lua și ei parte la facerea acestui act național. Cum au ajuns țăranii în Iași, boierii au pus mână dela mână, de i-au ferchezuit frumos și i-au îmbrăcat la fel, cu cheburi [1]) albe și cușme nouă, de se mirau țăranii ce berechet [2]) i-a găsit. Apoi, se zice că i-ar fi dat pe seama unuia dintre boieri, să le ție cuvânt, ca să-i facă a înțelege scopul chemării lor la Iași.

— Oameni buni, știți pentru ce sunteți chemați aici între noi? zise boierul cu blândeță.

— Vom ști, cucoane, dacă ni-ți spune, răspunse cu sfială un țăran mai bătrân, scărpinându-se în cap.

— Apoi, iaca ce, oameni buni: de sute de ani, două țări surori și megieșe, [3]) Moldova noastră și Valahia sau Țara Muntenească, de care poate-ți fi auzit vorbindu-se, se sfâșie și se mănâncă între dânsele, spre cumplita urgie și pieire a neamului românesc. Țări megieșe, am zis, oameni buni, căci numai păruașul Milcov, ce trece pe la Focșani, ne desparte. „Să-l săcăm dar dintr'o sorbire" și să facem sfânta Unire, adică înfrățirea dorită de strămoșii noștri, pe care ei n'au putut s'o facă în împrejurările grele de pe atunci. Iaca, oameni buni, ce treabă bună și frumoasă aveți de făcut. Înțeles-ați, vă rog, oameni buni, pentru ce v'am chemat? Și dacă aveți ceva de zis, nu vă sfiiți; spuneți verde, moldovenește, ca la niște frați ce vă suntem. Că de aceea ne-am adunat aici, să ne luminăm unii pe alții.

— Ințelegem, cucoane, așa a fi, răspunseră câțiva țărani mai rușinoși; că dă, dacă nu-ți ști dumneavoastră ce-i pe lume, noi țărănimea de la coarnele plugului, avem să știm ce-i bine și ce-i rău?

— Ba eu, drept să vă spun, cucoane, n'am înțeles! zise cu îndrăzneală unul dintre țărani, anume Ion Roată. Ș'apoi chiar dacă neam pricepe și noi la câte ceva, cine se mai uită în gura noastră? Vorba aceea, cucoane: „Țăranul când merge, tropăește; și când vorbește, hodorogește", să ierte cinstita față a dumneavoastră. Eu socot că treaba asta se putea face și fără noi; că dă, noi știm a învârti sapa, coasa și secera, iar dumneavoastră învârtiți condeiul; și când vreți, stiți a face din alb negru și din negru alb...

— Ba nu, oameni buni, s'a trecut vremea aceea, pe când numai boierii făceau totul în țara aceasta, și'o storceau după plac. Astăzi, toți, dela vlădică până la opincă, trebue să luăm parte la nevoile și la fericirea țării. Muncă și câștig, datorii și drepturi, pentru toți deopotrivă...

— Ei, oameni buni, cred că acum ați priceput!

— Priceput, cucoane, cât se poate de bine, răspunseră mai toți. Dumnezeu să vă ajute la cele bune!

— Ba eu tot nu, cucoane, răspunse Moș Ion Roată.

— Dumnezeu să mă ierte, Moș Ioane, dar dumneata, cum văd, ești cam greu de cap; ia haidem în grădină, să vă fac a înțelege și mai bine. Moș Ioane, vezi colo în ogradă la mine, bolovanul cel mare?

— Il vedem, cucoane.

— Ia fă bine, și adă-l ici lângă mine, zise boierul, care ședea acum pe un jâlț, în mijlocul țăranilor.

— S'avem iertare, cucoane, n'om putea: că doar acolo-i greutate, nu șagă [4]).

— Ia cearcă și vezi.

Moș Roată se duce și vrea să ridice bolovanul, dar nu poate.

— Ia du-te și dumneata, Moș Vasile, și dumneata, bade Ilie, și dumneata, bade Pandelache.

Insfârșit se duc ei vreo trei-patru țărani, urnesc bolovanul din loc, îl ridică pe umeri și-l aduc lângă boier.

— Ei, oameni buni, vedeți? S'a dus Moș Ion și n'a putut face treaba asta singur; dar când v'ați dus câțiva într'ajutor, treaba s'a făcut cu mare ușurință, greutatea n'a mai fost aceeași.

Povestea cântecului:

Unde-i unul, nu-i putere
La nevoi și la durere;
Unde-s doi, puterea crește,
Și dușmanul nu sporește.

— Moș Ioane, zise acum boierul cam tulburat de multă oboseală: ia spune, cum ai înțeles și cum n'ai înțeles de când se face atâta vorbă; s'auzim și noi.

— De, cucoane, să nu vă fie cu supărare: dar dela vorbă și până la faptă este mare de sebire... Dumneavoastră, ca fiecare boier, numai ne-ați poruncit să aducem bolovanul, dar n'ați pus umărul împreună cu noi la adus, cum ne spuneați adineorea, că deacum toți au să iee parte la sarcini: dela vlădică până la opincă. Bine-ar fi, dac'ar fi așa, cucoane: căci la război înapoi și la pomană năvală, parcă nu prea vine la socoteală...

La aceste vorbe, țăranii ceilalți au început a strânge din umere și a se uita lung unul la altul și a zice:

— Ia poate că și Roată al nostru să aibă dreptate!...

Iar boierul, luându-i înainte cu glume, a înghițit gălușca și a tăcut molcum...

Zeci de ani de zile a mai trebuit poporul nostru să lupte ca să ajungă în situația de a munci pentru sine și nu pentru exploatatori. Dar lupta n'a fost zadarnică. Sub conducerea clasei muncitoare poporul nostru trăiește și muncește astăzi liber în țara sa frumoasă.

1) cheburi = haină de pâslă înflorată cu gàitane; 2) berechet = noroc; 3) megieșe = vecine; 4) șagă = glumă.

Pentru belșugul poporului

Pentru ca în anii 1954—1956 creșterea animalelor să se desvolte în țara noastră așa cum prevede Legea apărută în 31 Dec. 1953 trebuie să se consolideze, să se extindă baza furajeră.

In 1956 trebuie să existe 230.000 ha. de culturi furajere cu: lucernă, iarbă de Sudan și borceag pentru fân, porumb, floarea soarelui, dovleci, cartofi furajeri.

Pentru ca să se dobândească aceste rezultate este necesară folosirea pe scară largă a îngrășămintelor, însămânțarea și îngrijirea semănăturilor de culturi furajere.

ACOLO UNDE PLANTELE SUNT VERZI ȘI IARNA

In zilele călduroase de vară, locuitorii Bucureștiului găsesc un minunat loc de odihnă în Grădina Botanică. Acum când zăpada a acoperit întreaga grădină, totul pare pustiu, parcă lipsit de viață. Totuși într'un colț al grădinii, în sere, iarna n'a pătruns. Aici plantele nu și-au lepădat frunzele verzi, florile nu și-au pierdut culoarea și frumusețea, e cald și plăcut ca în zilele lui Mai.

Vară în plină iarnă

Sera cuprinde mai multe încăperi. In fiecare există alte soiuri de plante, care cresc la temperaturi diferite. Intrăm în sala plantelor subtropicale.

— Tovarășă, ai luat temperatura camerei? întreabă grădinarul șef pe o tânără care îngrijește de plantele din această sală.

— 18 grade! răspunde ea.

— Dar ați udat plantele?

— Chiar acum câteva minute! Am să le ud din nou peste o oră.

Pe pereții sălii se ridică o plantă agățătoare. Grădinarul ne spune că este smochinul sălbatec, care crește întocmai ca vița de vie. Lângă smochin, o plantă tare ciudată stă agățată de un copac. Am privit-o cu multă atenție. Ea nu avea toate rădăcinile înfipte în pământ și stătea mai mult agățată cu ramurile ei de crengile unui pom.

— Ce fel de plantă e asta? I-am întrebat pe grădinar.

— E filodendronul! Rădăcinile lui nu se înfig toate în pământ. Cele mai multe sunt suspendate în aer. Este una din plantele cu rădăcini aeriene. Cu cele câteva fire de rădăcini pe care le are în pământ absoarbe sărurile minerale. Iar cu rădăcinile aeriene absoarbe umiditatea din atmosferă. Planta respiră prin frunze și trăește ca oricare altă plantă. Ceea ce e și mai interesant la ea, este rezistența deosebit de mare a rădăcinilor. De o singură rădăcină se pot prinde trei oameni fără ca ea să se rupă.

Vor crește și la noi

Ne-am urmat drumul într'altă sală a serei. Intr'un colț, două tinere îngrijitoare aleg semințele pentru semințar. Intr'alt colț un tânăr stropește cu furtunul un bananier care atinge aproape 8 m. înălțime. Ca să lucrezi în sala asta nu ai nevoie de haine groase, căci temperatura atinge până la 25 de grade.

La ore anumite îngrijitoarea înseamnă într'un caiet temperatura indicată de termometru. In felul acesta se caută să se vadă la ce temperaturi se desvoltă mai bine unele plante, dacă temperaturile prea ridicate sau prea scăzute vatămă viața lor.

Grădinarii de aici poartă o grijă deosebită creșterii lămâilor, portocalilor, măslinilor și dafinilor. Ei urmăresc cu atenție temperaturile la care aceste plante se desvoltă mai bine, la cât timp trebue să le ude și cu câtă apă, și în ce fel de pământ cresc mai bine.

Aceste cercetări sunt foarte importante pentru oamenii de știință. Cercetările pe care le fac aceștia vor ajuta ca în viitor să se poată cultiva și în țara noastră lămâi, portocali, măslini.

A. LISEANU

Cititorii scriu

Strângem deşeuri

In cadrul activităţii noastre obşteşti noi pionierele unităţii nr. 1 din Ploeşti ne-am gândit ca în timpul liber să strângem diferite deşeuri care ar putea să fie valorificate.

Şi aşa, am început prin a strânge hârtie. Până'n prezent am strâns 38 de kg. Am strâns deasemeni bucăţi de fier vechi, în total 58 de kg. şi 81 becuri arse. In ceea ce priveşte strângerea becurilor grupa a II-a din clasa a VII-a A a ieşit fruntaşă.

Câte lucruri folositoare nu se pot face din aceste deşeuri după ce ele vor fi prelucrate!

Aurelia RONTZER
Şcoala nr. 1 fete-Ploeşti

Păstrăm cu grijă bunurile şcolii

Nu de mult la gazeta de perete a şcolii noastre a apărut un articol, scris de tovarăşa directoare, intitulat: „Clasă fruntaşă pe şcoală în munca obştească". Este vorba chiar despre clasa noastră. Dar să vă povestim de ce a fost evidenţiată clasa noastră.

Inainte noi nu îngrijeam băncile şi unele chiar au început să se strice. Intr'una din zile ne-am strâns tot detaşamentul şi am hotărît ca în timpul cel mai scurt să reparăm băncile stricate. Am mai hotărît ca de acum înainte să păstrăm cu mai multă grijă bunurile şcolii.

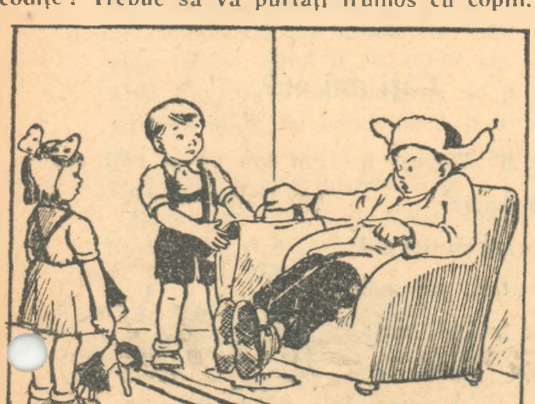
Pentru repararea băncilor a adus fiecare pionier câte ceva: unul a adus cuie, altul ciocan, iar altul ferăstrău. Şi munca a început. Băncile au fost reparate. Iar acum, noi avem grijă de ele şi le păstrăm cu drag.

Colectivul detaşamentului 2
al Şcolii elem. nr. 2
Feteşti reg. Constanţa

Una zice, alta face

— E urît să îmbrânciţi fetiţa şi s'o trageţi de codiţe! Trebue să vă purtaţi frumos cu copiii.

— Tu, Nelule, ia-mi servieta şi o pune pe birou. Şi tu, Angelo, ce stai aşa, de pomană? Ajută-mă să-mi scot paltonul!

Olimpiada tinerilor FIZICIENI

Cum ţi se pare acum problema?

Mihai e de câteva zile foarte preocupat. A citit problemele şi întrebările etapei I-a a „OLIMPIADEI TINERILOR FIZICIENI" pentru clasa a VI-a. Acum citeşte atent capitolele din carte şi revede caietele cu problemele de fizică. „Mai grea mi se pare prima problemă", spune el. Fratele mai mare îi răspunde:

— Poate că nu te-ai gândit destul.

— Ba m'am gândit, dar nu ştiu de unde să încep.

— Nu-i greu deloc. Cred că ştii care sunt proprietăţile corpurilor?!

— Da, temperatura de topire, de fierbere, conductibilitatea, greutatea specifică...

— Şi despre care ai învăţat până acum?

— Despre greutatea specifică; ştiu că ea este raportul dintre greutatea unui corp şi greutatea aceluiaşi volum de apă.

— Foarte bine! Ai tablourile greutăţilor specifice ale corpurilor?

— Da, îl am în carte şi este unul şi la şcoală

— Dacă afli greutatea specifică a unui corp poţi şti care e corpul?

— Sigur că da, răspunse convins Mihai. Ca să ştiu ce corp am în faţă îi aflu greutatea şi apoi aflu greutatea aceluiaşi volum de apă la 4 grade.

A doua zi, în laboratorul şcolii, Mihai s'a apucat de treabă. Acum când a înţeles ce are de făcut, problema îl atrage parcă mai mult în dorinţa de a-i afla deslegarea.

Al. MIHU

M'am apucat de lucru

Când ne-a sosit la şcoală gazeta cu problemele Olimpiadei, eram tocmai în recreaţie. Eu şi colegele mele am citit-o cu atenţie, mai ales că printre noi se aflau şi unele câştigătoare la Olimpiada Tinerilor Matematicieni din anul trecut. Şi să vă spun drept: unele probleme mi s'au părut uşor de deslegat, pentru că îmi place fizica şi o cunosc bine; altele sunt ceva mai grele pentru mine. E vorba de problemele în legătură cu capitolul „Despre lucru mecanic" pe care încă nu l-am făcut. Asta nu mă împiedică nici pe mine nici pe tovarăşele mele să participăm la „OLIMPIADA TINERILOR FIZICIENI". Până la sfârşitul etapei I-a, fără îndoială, aşa cum ne-a spus şi tovarăşa profesoară, vom face toate capitolele de care se leagă problemele Olimpiadei. Eu m'am şi apucat de lucru. Am citit problemele, am repetat capitolele învăţate şi am pornit să le desleg, rând pe rând, pe fiecare. Nădăjduesc că organizându-mi bine munca în timpul liber, voi reuşi să rezolv problemele şi să devin poate, câştigătoarea Olimpiadei, alături de multe eleve din şcoala mea.

Lucia GHEORGHIU
clasa a VI-a A, Şc. elem.
nr. 9 fete
Bucureşti

— Hai să afişăm la gazeta de perete problemele „Olimpiadei Tinerilor Fizicieni". In felul acesta ele vor fi cunoscute de cât mai multe colege...

SUNTEM PIONIERI

N'au trecut prea multe luni de când cei mai buni şcolari ai claselor a III-a din unităţile 5 şi 7 din Lugoj au devenit pionieri. Dar cât de mult s'au schimbat ei de atunci! Au devenit mai buni, mai prietenoşi şi s'au lăsat de multe obiceiuri rele. Despre acestea au şi povestit ei într'o adunare pe care au numit-o „Ce-am învăţat de când am primit cravata roşie".

Au vorbit mai întâi despre învăţătură. „Ce-am putea spune despre învăţătură? s'au întrebat ei. Toţi învăţăm acum mult mai bine şi aşa-i şi firesc".

Au povestit apoi şi despre alte fapte. Pe unele dintre ele le puteţi cunoaşte şi voi.

Fraţii mei

Povesteşte Mariana Pop:

Când nu eram pionieră nu mă prea împăcam cu fraţii mai mici. Dacă Monica şi Cornel veneau la mine să le citesc poveşti sau să mă joc cu ei, mă răsteam la ei. Pe Eleonora mă făceam că n'o aud când îmi spunea:

— Mariana, hai s'o culcăm pe Monica. Eu îi dau de mâncare, tu fă-i patul.

Monica este sora cea mai mică şi întotdeauna se culcă înainte de a veni mama dela lucru. Eleonora şi cu mine trebuia să avem grijă de Monica şi de Cornel. Cu toate că eu sunt mai mare, o lăsam numai pe Eleonora să se descurce cu toate treburile. Iar eu spuneam că sunt ocupată cu lecţiile, mă jucam cu prietenele mele sau îmi înfundam nasul într'o carte. Numai de mine aveam grijă.

Prin Aprilie, am venit într'o zi acasă cu cravata roşie la gât. Frăţiorii mei bătură din palme şi mă priviră cu admiraţie:

— Eşti pionieră? Ce bine!

De atunci am început să mă port altfel cu ei. Şi acum am grijă să-mi pregătesc lecţiile dar mă ocup şi de treburile gospodăriei noastre. Pe Monica o aduc în fiecare zi cu sania dela cămin. Până când vine mama dela lucru, eu mătur, spăl vasele, fac focul şi apoi mă joc cu frăţiorii. Le citesc cu multă plăcere poveşti. De-altfel la noi toate pionierele care au frăţiori mai mici acasă se poartă la fel şi le ajută pe mamele lor.

Nu cred în născociri

Povesteşte Maia Waisghenber:

Odată mama m'a luat cu ea în satul Darovaia. Eram mică atunci, dar mi-amintesc cum s'au strâns într'o odaie câteva vecine şi au povestit că în satul lor este o bătrână vrăjitoare care face farmece. Eu nici nu mă îndoiam că tot ce spuneau ele era adevărat şi tare mi-era frică! Nu după multă vreme am primit cravata roşie. La şcoală şi în detaşament am învăţat că nu există farmece, vedenii, că astea sunt doar nişte născociri. De atunci nu mai cred în superstiţii de astea şi le spun şi altora să nu mai creadă.

Acum eu îngrijesc porumbeii

Povesteşte Iosif Cupcea:

Aveam numai 8 ani când tata a primit doi porumbei dela un prieten al său. M'am bucurat atunci foarte mult, dar nu mă pricepeam deloc să-i îngrijesc. Mergeam cu tata în fiecare zi să-i văd: el făcea toată treaba şi eu priveam. De atunci porumbeii s'au înmulţit: acum avem nouă. Şi eu am crescut de atunci şi am devenit pionier. In grupă am învăţat cum se îngrijesc porumbeii. Acum cei nouă porumbei cresc sub îngrijirea mea. Eu le fac curăţenie, le dau de mâncare, le desgheţ apa. E rândul tatii acum să vină şi să privească numai.

Sunt prietenă cu toate fetele din clasă

Povesteşte Sonia Teodorescu:

Inainte nu prea eram prietenă cu colegele mele. Asta din pricină că în afara orelor de clasă nu mergeam niciodată cu ele. După amiază nu veneam să învăţ cântece sau dansuri ca alte fete. Acum de când sunt pionieră iau parte, fără să mă cheme cineva, la activitatea detaşamentului şi a clasei. In vacanţa de iarnă am jucat şi într'o piesă de teatru, la Casa pionierilor. Acum sunt bună prietenă cu colegele mele.

★

★ ★

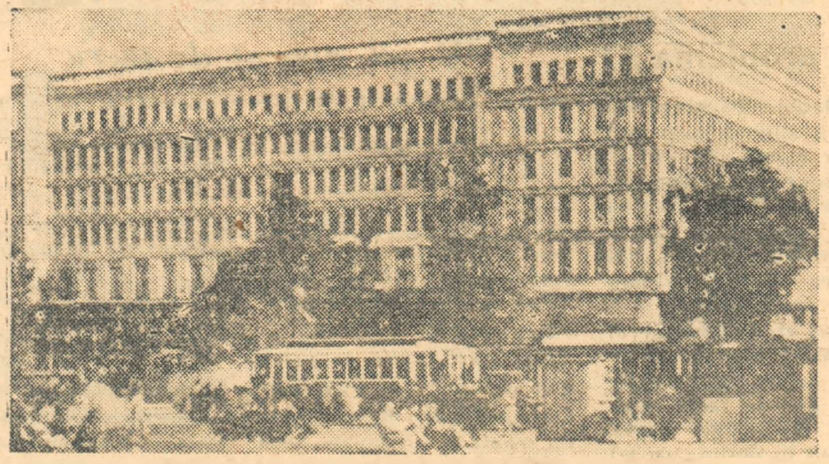
— Gata, nu mai sunt poze! S'au terminat! In zadar îmi zâmbeşti, şiretule! Dar ştii ce? Hai să citim acum şi povestirea. Vrei?

★ ★

★

Varșovia — capitala Poloniei noi

Iată în fotografie una din clădirile noi din Varșovia

„Să ștergem Varșovia de pe fața pământului" — acesta era țelul armatelor fasciste care s'au aruncat cu ură asupra fiecărei case și biblioteci, asupra monumentelor și școlilor Varșoviei. Desigur ei și-ar fi împlinit dorința criminală, dacă la 17 Ianuarie 1945 Varșovia n'ar fi fost eliberată de glorioasa Armată Sovietică. Data de 17 Ianuarie e sărbătorită de poporul polonez ca zi de naștere a Varșoviei. Așa și este. După înfrângerea armatelor fasciste, din străvechea Varșovie n'au mai rămas decât ruine. Din zece case, nouă fuseseră transformate în moloz. Fiarele fasciste au vrut să distrugă nu numai Varșovia, dar și pe eroicii ei apărători. Dintr'un milion de locuitori au rămas în Varșovia doar 22.000. Așa era Varșovia anului 1945, Varșovia care avea să renască din ruine.

Poporul polonez a pornit la reconstruirea Capitalei în care au trăit și au creat Copernic, Chopin, Mickiewicz; Varșovia care s'a înălțat de-a-lungul multor secole, acum trebuia reconstruită în câțiva ani. Dar pentru îndrăznețele planuri s'au găsit în Polonia nouă, oameni și mai îndrăzneți care să le înfăptuiască.

După 9 ani dela eliberare, Varșovia a devenit mai mândră și mai frumoasă ca oricând.

Păcat că nu puteți vedea cu toții albumele sosite de curând din Varșovia, sutele de imagini care înfățișează noul oraș! In jumătatea de sus a fiecărei pagini sunt vederi din Varșovia ruinelor din 1945. Iar dedesubt — mărețele imagini ale Varșoviei reconstruite. Iată noile cartiere Muranow, Nowe Miasto, Mirow, Mariensztat, Kolo și multe altele, care cuprind cele 300.000 de camere de locuit construite până în prezent.

Multe opere de seamă de arhitectură și sculptură au fost refăcute după originalul distrus. O asemenea muncă cere multă migală, dar răsplata străduințelor e refacerea comorilor culturale ale poporului. Așa sunt, de pildă, cartierul Krakowskia Przedmiescie sau Palatul Wilanow, în care se găsește azi o parte a Muzeului Național. S'au refăcut și monumentele astronomului Copernic și ale marelui poet Adam Mickiewicz.

Minunate sunt construcțiile clădirilor, locuințelor muncitorești, ale școlilor și universităților, însă pe toate le depășește prin măreție și frumusețe Palatul de Știință și Cultură „I. V. Stalin". Acestui Palat i se mai spune și Palatul Prieteniei, pentrucă este un dar făcut poporului polonez de marele său prieten, poporul sovietic. Gigantica construcție a Palatului se întinde pe zeci de hectare. „Dimensiunile și frumusețea acestui Palat întrec orice închipuire a omului", spune arhitectul șef al Varșoviei Jozef Sigalin. Va fi cea mai mare construcție a Poloniei. Aici vor fi Academia de Științe a Poloniei, organizații culturale, sportive, imense săli de concerte și spectacole, muzee, laboratoare și săli de sport. Când va fi terminată în întregime, clădirea va putea găzdui deodată 12.000 de oameni.

Iată aspecte ale Varșoviei noi, care are de abia 9 ani. In Varșovia sunt peste 1300 de șantiere! Asta înseamnă că în viitor Varșovia va fi și mai mare, și mai frumoasă, va fi un adevărat oraș al Păcii și Socialismului.

Povestea schiului

(LEGENDA GRUZINA)

Mai de mult trăia în munții Georgiei luptătorul Tenghiz. Era un viteaz neînfricat. Nimeni nu mânuia sabia ca el, nimeni nu strunea ca el calul. Tenghiz era iubit prin aule [1]) pentru vitejia și veselia lui. El cânta cu dragoste frumoasele cântece georgiene. Și când dansa Tenghiz, chiar și bătrânii ar fi vrut să se prindă în joc alături de el. Dar vremurile erau grele: stăpânii bogătași se războiau mereu între ei atacând aule, jefuind pe locuitori și ducându-i în robie. Intr'un astfel de atac, Tenghiz a fost rănit și luat prizonier. Dar un viteaz ca el, iubitor de libertate, nu putea îndura robia. Deși rănit, el încercă să fugă, dar fu prins, pus în lanțuri și aruncat într'o temniță întunecoasă.

Veni o iarnă grea, cu multă zăpadă. O săptămână întreagă viscoli necontenit. Toate drumurile și potecile din ținut fuseseră troienite. Stăpânul ținutului începuse să se plictisească. Porunci să fie adus la el Tenghiz, ca să-l înveselească prin jocurile sale. Când viteazul fu scos din închisoare, văzu că totul e acoperit de zăpadă. In curte sburdau printre nămeți niște copii, jucându-se cu nuiele de alun.

— Unde mă duceți? întrebă Tenghiz pe temnicer.

— La stăpân. El a poruncit să-ți scoatem lanțurile și să i te ducem ca să-l înveselești cu cântecele și dansurile tale. Vezi câtă zăpadă a căzut? Nu poate veni la curte nici un oaspete.

— Bine, a răspuns Tenghiz. Atunci dați-mi voie să strâng nuielele astea de alun. Am să fac o jucărie pentru cneaz...

Tenghiz strânse nuielele cu care se jucau copiii și începu să împletească din ele niște tălpici. Le prinse sub picioare și porni prin curte lunecând pe tălpicile de alun. La balcon se ivi stăpânul.

— Dansează! porunci el.

In vârtejul dansului, Tenghiz sări pe un morman de zăpadă. O săritură, încă una, și viteazul începu să se depărteze repede, dus de tălpicile lui.

— Prindeți-l! Prindeți-l! striga cneazul.

Păzitorii se repeziră după el, care pe jos, care călare. Dar oamenii se afundau în zăpadă până la brâu, iar caii se împotmoleau în nămeți. In vremea aceasta Tenghiz se depărta. In curând urmăritorii îl pierdură din vedere.

De atunci fiecare cioban, când pleca în munți, își lua cu el nu numai bâta, dar și o pereche de schiuri de alun, thilamuri [2]). Dacă drumurile munților erau înzăpezite, el mergea ușor cu schiurile pe acolo unde nici cerbul nu putea străbate. De atunci a trecut multă vreme, schiurile lui Tenghiz s'au perfecționat tot mai mult. Ciobanii din munții Georgiei iau acum cu ei la munte schiuri lucrate cu pricepere, din lemn bun și bine lustruite.

Schiul este astăzi un prieten bun și un ajutor prețios pentru oameni.

———

1) aul: sat în Georgia.

2) thilamuri: numele dat schiurilor prin acele locuri, în vremurile de demult.

Cum a devenit Marinică erou de film

Am pășit mai zilele trecute pragul Studioului de filme de desene animate „București". M'a întâmpinat tovarășul Matty Aslan, unul din cei mai buni desenatori:

— Ai venit să vezi cum lucrăm noi? Foarte bine, iată tocmai.. filmul „Marinică", pe care ai să-l vezi în curând la cinematograf.

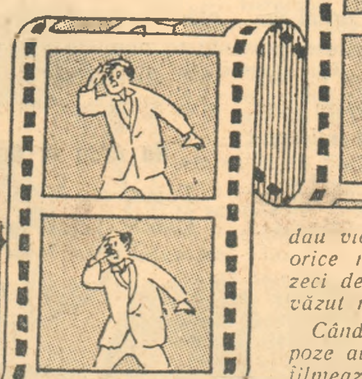
Și începu să-mi povestească..

Am avut astfel prilejul să aflu că mai întâi s'a lucrat un scenariu literar, adică un fel de povestire despre Marinică. Apoi desenatorii I. Popescu Gopo, Matty Aslan și Hermeneanu au alcătuit scenariul regizorial. Acesta cuprindea numărul personajelor, înfățișarea, obiceiurile și felul lor de-a vorbi, care vor fi decorurile, muzica, etc.

Trebue să știm dinainte că un film de desene animate care durează 10 minute, necesită cam 15 000 de desene. In desenele pe care le publicăm, dacă le urmăriți din stânga jos până în dreapta sus, îl vedeți pe Marinică schimbându-și poziția într'un anumit fel. Sunt 8 desene.

In realitate, pentru a-l aduce în film pe Marinică dela poziția din primul desen până la poziția din ultimul, e nevoie de 27 de desene. Dacă le pui unele sub altele și le răsfoiești repede, ai impresia că prind viață. Tot pe o astfel de „răsfoire", dar mult mai complicată, se bazează și filmul de desene animate.

Să presupunem că Marinică trebue să-și ducă o mână la frunte. Desenatorul principal *face prima poză, apoi pe a zecea, pe a douăzecea și așa mai departe. După aceea* desenatorul fazator *descompune aceste mișcări în câteva faze, adică mai face câteva desene intermediare. In sfârșit,* desenatorii animatori *— peste 50 la număr — execută celelalte desene de legătură. Desenatorii animatori se numesc astfel pentrucă animează pozele, le dau viață; ei descompun orice mișcare în zeci și zeci de desene, cum ați văzut mai sus.*

Când cele 15.000 de poze au fost isprăvite, se filmează fiecare separat, pe un fundal care reprezintă locul unde se petrece acțiunea.

Iată cât de frumoasă dar și cât de grea e munca celor dela Studioul de filme de desene animate pentru a ne dărui filme pe care le-am văzut și ne-au plăcut atât de mult, cum sunt: „Rățoiul neascultător", „Albina și porumbelul", „Doi iepurași" și cum va fi în curând „Marinică".

Sandu ALEXANDRU.

MATEMATICĂ DISTRACTIVĂ

Gândește-te!

Ce număr e format din tot atâtea cifre câte litere are denumirea lui?

La șah

Trei copii au jucat șah. Fiecare din ei a jucat cu ceilalți doi. Câte partide au fost în total?

Câți ani au?

Intr'o zi Mircea îi spuse lui Andrei:

— In urmă cu doi ani eram de trei ori mai mare ca fratele meu. Acum sunt numai de două ori mai mare. Câți ani am eu și câți ani are fratele meu?

Redacția: București, str. Academiei Nr. 17 Tel. 5.09.26 — Administrația: 5.79.39 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POSTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.111.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Piața Scânteii